

Δυόμισι χρόνια μετά τον "Υποπτο Κόσμο", η ομογενής από την Αυστραλία καλλιτέχνης προσπαθεί ξανά να υποτάξει τα... ανυπότακτα, με ένα άλμπουμ που περιέχει δεκατρία ηλεκτρικά τραγούδια, συνθέσεις της ίδιας, αλλά και άλλων δημιουργών όπως ο Γιώργος Μίχας, ο Τόλης Δεληγιάννης, ο Κλέων Αντωνίου (Mode Plagal) κ.ά. Η Θεοδοσία Τσάτσου έχει την τύχη να διαθέτει ευέλικτη φωνή και να κατέχει εντυπωσιακές ερμηνευτικές τεχνικές. Όμως, αντί να "ψάχνεται" με το υλικό της (τα ελληνικά δεν προσφέρονται για τέτοιου είδους φωνητικές ακροβασίες), προτιμά το πιο εύκολο των σπορ: ερωτική ασημαντολογία, στραμπούληγμα της ελληνικής γλώσσας, φωνητικοί ακκισμοί χωρίς αντίκρισμα. Το "Κόκκινο" παρουσιάζει τα ίδια προβλήματα με τον προηγούμενο προσωπικό της δίσκο, μολονότι η ίδια εμφανίζεται πιο ώριμη ερμηνευτικά. Ο ψευτοαισθησιασμός του "Υποπτου Κόσμου" έχει εκλείψει, αλλά ο στίχος εξακολουθεί να είναι του επιπέδου "Κράτα με κι ας κλαίω/Αγάπα με κι ας φταίω/Φίλα με να αναπνέω" ή "Το πάθος θέλει ψυχή/Και σου μου καις το κορμί/Βροχή καυτή, κραυγή πνιχτή...".

Έχοντας την ευθύνη της ενορχήστρωσης, ο Γιάννης Νάστας δίνει το δικό του στίγμα, με ένα έντονο άρωμα από Χαχάκες στις συνθέσεις. Η παρέμβασή του δεν σώζει πολλά πράγματα και, επιπλέον, ο ίδιος υποκύπτει στον πειρασμό να συμμετάσχει σε μια κακή διασκευή του γνωστού μουσικού θέματος του Francis Lai, από την ταινία "Ένας Άνδρας και μια Γυναίκα". Στην εξελληνισμένη του εκδοχή το "Un Homme Et Une Femme" έχει γίνει κάτι ανάμεσα στο "Νιάου βρε γατούλα" και το "Je T' Aime, Moi Non Plus".

Κείμενο: Μίλτος Σαλβαρλής

[in.gr](#)